

МАЛКОТО КАРТОФЧЕ

Взела Баба, Взела, орехи да чупи,
Вмеденки да прави – за Коледа
Свята,
ала шо да види? – В орехите скрито
мъ-ъ -ничко картофче.
Чупи Баба, чупи орехите здрави,
но то пак отново в ръце ѝ попада.
– Ах ти мое малко, палаво картофче

от къде се дяна, шо тук си се свряло?

– Мислех, мила Бабо, че като се скрия,
и да ме потърсят? – не ще ме открият,
ще живея вечно – без да се страхувам,
че ще ме излапат в постната яхния.

– Но какво направих? – Ах, каква измама!
Ни за супа ставам, нито за яхния.

Моля ти се, Бабо, моля те, помагай!

– Ех, картофче мило, шо ли да те правя?
Уж си много малко, а пък остаряло?

– Грешка аз направих. Тежка,
страшна скука на сърце ми пагна.

Мислех, че самичко лесно се живее,
ала не, не може! Бързо се старее.

– Моля ти се, Бабо, моля, помогни ми!
Баба позразмисли, дожаля ѝ много,

па накрая рече: Е, от мен да мине,
ще те сготвя вкусно с моите картофки.

И запретна Баба своите ръкави, орехи
остави,

та реши и сготви пържени картофки.

Внучката ѝ Рага от галеч извика:

– Бабо, как ухае...?

Като се нахрани милото момиче,
със усмивка блага на Баба си рече:

– Благодаря Бабо, че похапнах сладко,
и на вас, о, мили, обични картофки.

Малкото картофче сълзичка пророни:

– Благодаря, Бабо, че не ме прогони!

– Ее, видяхте ли Виѝ мойта скъпа Баба,
умна и разумна, и ... добра е много,
за всичко милее и весело пее.

Мнооого я обичам, Баба Веселушка
с радост я наричам.

